

denne Mand. Justitsministeriet skrev — og jeg bestrider ikke, at det kan være meget rigtigt —, at man mente, at denne Mand snarest skulde anbringes paa en Sinds-sygeanstalt. Jeg skrev da til Sinds-sygeanstalten, og nu, 10 Uger efter, er jeg ikke videre, end at Sinds-sygeanstalten har skrevet til mig, at Manden ikke var sindssyg, da de i sin Tid afgav Observationserklæring, men at han, hvis han efter den Tid er blevet sindssyg, i en nær Fremtid vil kunne modtages. Denne Mand sidder i min Arrest og er meget syg, og jeg har uendelig ondt af ham. Nu er der gaaet 10 Uger med Skriverier, og lige vidt er man, men der kan for saa vidt gaa en Maaned eller to til, inden han kommer paa sit rette Sted. Man skulde synes, at det enten maatte være nogenlunde let at faa en saadan dom-fældt paa et Kriminalasyl, eller at en Sinds-sygeanstalt, naar Justitsministeriet, som er den øverste foresatte, henstillede, at Arrestanten blev anbragt der, tog Justitsministeriets Henstilling til Følge uden at gøre videre Ophævelser. Jeg vil, som sagt, bede den højtærede Justitsminister overveje, om Vejen fra Retsbetjenten til Sinds-sygeanstalten i slige Tilfælde ikke kunde gøres noget mindre indviklet.

Det er naturligt, at vi Dommere med Glæde imødeser Retsplejelovens Ikraft-træden, og vi er alle klare over, at enhver af os har sit Ansvar for, at den føres ud i Livet saaledes, som det er tænkt.

Jeg vil her indskyde en lille Bemærkning med Hensyn til Aalborg Domhus. Vi er ellers vant til, at Justitsministeriet lige-som andre Ministerier indhenter Erklæring fra de underordnede Retsbetjente om baade den ene og den anden Sag, og vi er altid glade ved at se, hvor megen Vægt der lægges paa vor Erklæring. Desto mere har det undret mig, at der i Aalborg opføres et Domhus til, saa vidt jeg ved, omtrent $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., uden at der er forelagt mig Tegninger dertil. Da jeg nu er Folketingsmand, benytter jeg denne Lejlighed til at faa slaaet fast i Rigsdagstidenden, at for denne Bygning har jeg intet Ansvar.

Der er jo i Retsplejeloven truffet Bestemmelse om, at der skal nedsættes et Udvalg, som efterhaanden skal overveje, hvilke Ændringer der kunde være Grund til at indføre i Loven. Jeg haaber, at man allerede, inden Retsplejeloven om et Aars Tid træder i Kraft, vil foretage en og anden Ændring i den, og særlig vil jeg sætte en Streg under det højst ønskelige i, at Grænsen for de Sager, som Underdommeren kan paadømme, bliver forhøjet fra de 300 Kr.,

som Loven har fastsat, til 800 à 1 000 Kr. Jeg tror, det er et enstemmigt Ønske i den danske Dommerstand, at denne Ændring foretages. Navnlig nu, da Pengene har saa meget ringere Værdi, vil Lovens Bestemmelse i Virkeligheden sige, at Dommeren kun kan paadømme Sager, som er jævnt stillede med de nuværende saakaldte smaa Gældssager. Alle Sager af større Værdi skal Dommeren kun forberede til Domsforhandling for Landsretten. Jeg tror, den Bestemmelse er uheldig, thi det vil være meget vanskeligt med denne Forberedelse til Domsforhandling af et saa stort Antal Sager. Jeg vil ogsaa henstille, om der ikke var Mulighed for, at Underdommeren kunde tiltræde Landsretten i de Sager, han havde forberedt til Domsforhandling ved Landsretten, som stemmeberettiget Medlem. Jeg synes, det vilde være en praktisk Ordning, fordi ingen vil kunne give Landsretten saa gode Oplysninger om de paagældende Sager som netop Underdommeren, og der vil derved blive tilvejebragt et godt Grundlag for Samarbejdet mellem den overordnede Ret og Underdommeren.

Endelig vil jeg henlede Opmærksomheden paa endnu en enkelt Bestemmelse i Retsplejeloven, som jeg tror vil virke uheldig. Vi har ude i Provinsbyerne Søretter, og der tiltrædes Retten af to søkyndige Medlemmer. Noget tilsvarende er ikke Tilfældet med Handelssager i Provinserne. Der staar kun i Retsplejeloven, at de kan, naar Parterne er enige om det, henvises til Sø- og Handelsretten i København, noget, som sjældent vil ske. Navnlig i de større Provinsbyer har vi et meget stort Antal Handelssager, som er grumme vanskelige at paadømme. Man kan sætte den allerfineste Jurist til at paadømme disse Sager, og det er ikke godt nok, for det, som det i Virkeligheden saa ofte kommer an paa, er Eksistensen af Handelssædvaner og Coutumer, og om dem vil kun de kyndige Handelsfolk kunne have det rette Begreb.

Saa vil jeg endelig bringe et Emne paa Bane, som i nogen Grad angaar min Valgkreds. Det er Aandssvageanstalten ved Vodskov, der blev opført i Henhold til Loven af 10. Maj 1915. Den er beregnet at skulle omfatte 8 Pavilloner med 66 Pladser i hver, og den skulde optage Patienter fra de 4 nordjyske Amter. Men af disse 8 Pavilloner er der kun opført een eneste. Det blev allerede den Gang ved Forhandlingerne i Tinget fremhævet fra flere Sider, at det kunde være ønskeligt at gaa til at opføre mere end den ene Pavillon. Nu er der snart hængaaet 4 Aar siden den